

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. U.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej (...) w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej;**
- 3) przyznaje adwokat A. K. od Skarbu Państwa- Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł podwyższoną o podatek od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), dotyczącego odpowiedzi na pytanie o relację między środkami dowodowymi w postaci literatury fachowej zawierającej wiedzę specjalistyczną oraz w postaci opinii biegłych, gdy istnieje oczywista sprzeczność między nimi oraz na pytanie, czy sąd może oprzeć ustalenia faktyczne, a w konsekwencji wnioski i orzeczenie na literaturze fachowej, czy też zawarte w niej rozważania, odmienne od przytaczanych przez biegłego, mogą być co najwyżej przesłanką do powołania kolejnego dowodu z opinii biegłego.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem przedstawiony przez powódkę nie ma cech określonych wyżej. Powódka nie określiła zresztą, w związku z wykładnią i stosowaniem którego przepisu problem ten pozostaje. Wydaje się oczywiste, że sąd korzystający ze specjalistycznej wiedzy biegłych w jakiejś dziedzinie nie ma uprawnień,

aby wartościować literaturę poświęconą tej dziedzinie i jakieś pozycje tej literatury kwalifikować jako fachowe, a inneiefachowe, czy mniej fachowe. Nie ma też podstaw do tego, by sąd z odwołaniem się do wybranych pozycji literatury z jakiejś dziedziny samodzielnie zakwestionował stanowisko zajęte przez biegłych posiadających specjalistyczne wykształcenie zawodowe (zob. też np. wyrok Sądu Najwyższego z 12 października 2017 r., III UK 267/13, nieopubl.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt 1. Z uwagi na sytuację osobistą i majątkową powódki, ujawnioną przez nią w oświadczeniach złożonych na potrzeby rozpoznania wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, ale też z uwagi na charakter sprawy oraz to, że sporządzenie odpowiedzi na skargę kasacyjną nie wiązało się dla pełnomocnika pozwanego z istotnym nakładem pracy w zestawieniu czynnościami już wcześniej podjętymi, Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. zastosowanego odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym, odstąpił od obciążenia powódki kosztami tego postępowania należnymi stronie pozwanej.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu powódkę z urzędu Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 2 i § 4 ust. 3, § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714).